

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

04 aprilie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

președinte - Petru Ursache,

judecătorii - Constantin Alerguș, Vladimir Timofti, Nadejda Toma, Petru Moraru,

judecând, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către procurorul Procuraturii de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina și avocatul Pacișina Lilia în numele inculpatului Usenco Ilie, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 25 iulie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 octombrie 2016, în cauza penală în privința lui

Usenco Ilie

Termenul examinării cauzei:

instanța de fond: 11.02.2015 - 25.07.2016;

instanța de apel: 22.08.2016 - 20.10.2016;

instanța de recurs: 09.12.2016 - 04.04.2017.

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală legal executată.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 25 iulie 2016, Usenco I. a fost condamnat în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal, la 1 an închisoare, iar în baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 1 an.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a stabilit că, la 19.10.2014, Usenco I., aflându-se la domiciliul din mun. Chișinău, str. Cetatea - Chilia, 87 A, având un comportament agresiv față de concubina Dîrma V., i-a aplicat multiple lovituri peste diferite părți ale corpului și a determinat-o să părăsească locuința, ultima fiind nevoită se înnopteze la cet. Titica Sv. Revenind dimineața acasă, Dîrma V. a stabilit, că lacătul ușii de la intrare este schimbat și neavând acces în locuință a fost plasată în Centrul de Plasament "Casa Mărioarei" de pe str. Hîncești, 4, mun. Chișinău. La fel, ca urmare a acțiunilor ilegale ale inculpatului Usenco I. manifestate prin violență psihică, Dîrma V, a fost lipsită de posibilitatea de a avea întrevederi cu fiul minor, Usenco I.

3. Împotriva sentinței au declarat apel inculpatul și avocatul acestuia, Pacișina L., care au solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motivul inexistenței faptei infracționale.

În motivarea apelului declarat, apelanții au indicat că, instanța de fond a depășit limitele acuzării și, totodată, nu a ținut cont de nenumăratele încălcări admise în cadrul urmăririi penale, sentința fiind întemeiată pe declarațiile contradictorii ale părții vătămate Dîrma V. și martorilor Carasiucenco A. și Titica Sv., care au fost date în cadrul urmăririi penale, deși instanța de judecată urma să-și bazeze sentința doar pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată.

Ulterior, în ședința instanței de apel inculpatul și avocatul acestuia au înaintat apel suplimentar, indicând că sentința nu poate fi lăsată în vigoare și urmează a fi casată cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare, din motiv că fapta nu este prevăzută de legea penală în conformitate cu prevederile art. 390 Cod de procedură penală.

În motivarea apelului, suplimentar, apelanții au indicat că, potrivit dispoziției alin. (1) art. 201¹ Cod penal, în vigoare la data comiterii infracțiunii, *vătămarea ușoară a integrității corporale sau a sănătății*, ca consecință a unei violențe fizice, este un element obligatoriu a normei menționate, atât redacția Legii nr. 167 din 09.07.2010, cât și în redacția Legii nr. 196 din 28.07.2016.

Astfel, nefiind constatată, probată și incriminată inculpatului vătămarea ușoară a integrității corporale sau a sănătății părții vătămate, săvârșirea acțiunilor violente care au provocat suferințe fizice, nesoldate cu vătămarea ușoară a integrității corporale sau a sănătății, nu cade sub incidența legii penale.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 octombrie 2016, a fost admis din alte motive apelul declarat, casată sentința, inclusiv din oficiu, în baza art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Usenco I. învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal, a fost achitat, pe motiv că fapta comisă de el nu este prevăzută de legea penală.

5. Instanța de apel a reținut că prima instanță la momentul pronunțării sentinței, la 25.07.2016, corect a încadrat acțiunile inculpatului Usenco I. în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal (redacția Legii nr. 167 din 09.07.2010) și anume: *"acțiunea sau inacțiunea intenționată, manifestată fizic sau verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință fizică și psihică"*, însă după modificările operate în Codul penal prin Legea nr. 196 din 28.07.2016, în vigoare din 16.09.2016, modificând dispoziția art. 201¹ alin. (1) Cod penal, acțiunile inculpatului - *acțiunea sau inacțiunea intenționată, manifestată fizic sau verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință fizică și psihică* prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal (în

redacția Legii nr. 167 din 09.07.2010) *au fost decriminalizate, a avut loc dezincriminarea.*

Astfel, instanța de apel a menționat că, potrivit art. 8 Cod penal, caracterul infracțional al faptei și pedeapsa pentru aceasta se stabilesc de legea penală în vigoare la momentul săvârșirii faptei. Totodată conform prevederilor art. 10 alin. (1) Cod penal stipulează că *„Legea penală, care înlătură caracterul infracțional al faptei, care ușurează pedeapsa ori, în alt mod, ameliorează situația persoanei ce a comis infracțiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective până la intrarea în vigoare a acestei legi, inclusiv asupra persoanelor care execută pedeapsa ori care au executat pedeapsa, dar au antecedente penale. (2) Legea penală care înăsprește pedeapsa sau înrăutățește situația persoanei vinovate de săvârșirea unei infracțiuni nu are efect retroactiv”.*

Prin urmare, pornind de la faptul că Legea nr. 196 din 28.07.2016, în vigoare din 16.09.2016, conține prevederi la art. 201¹ Cod penal, *care înlătura caracterul infracțional al faptei, aceasta are efect retroactiv și se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective până la intrarea în vigoare a acestei legi, inclusiv în privința inculpatului Usenco I., care a provocat suferință fizică și psihică părții vătămate Dîrma V., deoarece după modificarea art. 201¹ Cod penal - prevede ca componență de infracțiune - acțiunea sau inacțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin: maltratare, alte acțiuni violente, soldate cu vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății.*

În continuare, instanța de apel a menționat că, faptele inculpatului nu pot fi recalificate, încadrate nici în componența contravenției prevăzute de art. 78 alin. (1) și nici în baza art. 78¹ Cod contravențional, deoarece prin Legea nr. 196 din 28.07.2016, în vigoare din 16.09.2016, au fost operate modificări și în dispoziția articolelor respective, astfel inculpatul nu poate fi tras nici la răspundere contravențională.

Astfel, fapta comisă de inculpat la 19.10.2014, la momentul examinării cauzei în instanța de apel nu este prevăzută de legea penală și nici de Codul contravențional, deoarece prin Legea nr. 196 din 28.07.2016, în vigoare din 16.09.2016, a fost decriminalizată, a avut loc dezincriminarea.

Luând în considerație faptul că legea penală care înlătură caracterul infracțional al faptei, care ușurează pedeapsa ori, în alt mod, ameliorează situația persoanei ce a comis infracțiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective până la intrarea în vigoare a acestei legi, instanța de apel a aplicat în privința lui Usenco I. legea nouă, deși fapta a fost comisă de inculpat la data de 19.10.2014.

6. Împotriva hotărârilor nominalizate declară recursuri ordinare procurorul și avocatul Pacișina L. în numele inculpatului, care solicită:

procurorul, invocând temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță, în alt complet de judecată, invocând că, instanța de apel neîntemeiat a emis hotărârea de achitare a inculpatului în conformitate cu prevederile art. 10 Cod penal, art. 390 alin. (1) pct. 4) Cod de procedură penală - pe motiv că fapta nu este prevăzută de legea penală, adică pe motiv de reabilitare, or, prin Legea nr. 661 din 16.09.2016, a fost introdus un element obligatoriu la art. 201¹ Cod penal și anume că violența trebuie să fie soldată cu vătămarea ușoară a integrității corporale, iar pentru a fi calificate conform art. 78, 78¹ Cod contravențional, acțiunile violente trebuie să cauzeze cel puțin vătămări neînsemnate a integrității corporale, prin urmare legea dată a avut ca scop intensificarea activității și ridicarea eficienței în combaterea violenței domestice.

Astfel, fapta de violență în familie, după modificările operate în Codul penal nu a fost decriminalizată, în continuare fiind pasibile de pedeapsă faptele prejudiciabile (violența) comise de către membrii de familie.

Este injustă soluția instanței de apel privind achitarea inculpatului pe motiv că faptele au fost comise până la intrarea în vigoare a modificărilor operate, în contextul eforturilor organului de urmărire penală de a deferi justiției persoana ce a comis infracțiunea.

Prin urmare, instanța de apel trebuia să adopte o decizie de încetare a procesului penal în conformitate cu prevederile art. 391 alin. (1) pct. 6) și art. 332 alin. (1) Cod de procedură penală, raportate la prevederile art. 275 alin. (1) pct. 9) și art. 285 alin. (2) Cod de procedură penală, deoarece este prezent un caz de nereabilitare a persoanei, fiindcă caracterul infracțional al faptei conform art. 8 Cod penal se stabilește de legea penală în vigoare la momentul săvârșirii faptei.

Astfel, analizând textul deciziei, instanța de apel nu a realizat obligația Constituțională de a înlăptui justiția în stat, nu a clarificat circumstanțele relevante pentru prezenta cauză, a adoptat o soluție neargumentată la modul cuvenit, în legătură cu ce o astfel de decizie nu poate fi menținută, urmează a fi casată.

avocatul Pacișina L. în numele inculpatului, invocând temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare a inculpatului, din motivul inexistenței faptei infracționale prevăzute la art. 201¹ Cod penal.

În motivarea recursului ordinar, avocatul invocă argumente similare cu cele indicate anterior în apel și descrise la *pct. 3. al prezentei decizii*, suplimentar menționând că, instanța de apel la examinarea cauzei nu a respectat cerințele art.

414 Cod de procedură penală, nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Astfel, instanța de apel eronat a ajuns la concluzia că instanța de fond pentru a pronunța sentința, a stabilit în fapt că Usenco I. la data de 19.10.2014 a comis infracțiunea prevăzută de art. 201¹ alin. (1) Cod penal, or, potrivit sentinței din 25.07.2016, fapta încriminată a avut loc la 12.10.2014.

Concluziile instanței de apel precum că instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 201¹ Cod penal, nu sunt motivate și contravin declarațiilor matorului Marin Al-dru.

Instanțele de fond și de apel au încălcat prevederile art. 8 Cod de procedură penală.

6.1. Pe cauza respectivă nu a fost depusă referință.

7. Judecând recursurile ordinare declarate în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal consideră că recursul avocatului Pacișina L. în numele inculpatului urmează a fi respins, iar cel al acuzatorului de stat admis, din următoarele considerente.

7.1. Referitor la recursul ordinar declarat de către avocatului Pacișina L. în numele inculpatului Usenco I.

Potrivit prevederilor art. 434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

În conformitate cu dispoziția art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să-l respingă, ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat atunci când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Relevante cauzei sunt și prevederile expuse de legiuitor în art. 390 alin. (1) pct. 4) Cod de procedură penală, care stipulează că *sentința de achitare se adoptă dacă fapta nu este prevăzută de legea penală*.

În acest context, revenind la textul recursului declarat de avocatul Pacișina L. în numele inculpatului, Colegiul penal lărgit constată că titularul acestuia invocă temeiul de drept stipulat de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, potrivit căruia decizia instanței de apel poate fi atacată cu recurs în cazul în care instanța de apel *nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței*.

În esență, recurentul critică decizia instanței de apel din motiv că, aceasta contrar prevederilor art. 8 Cod de procedură penală, eronat a ajuns la concluzia că, instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just ar fi încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal.

De asemenea, recurentul pledează că, concluziile instanței de apel precum că prima instanță a stabilit în fapt că, inculpatul la 19.10.2014, ar fi comis infracțiunea imputată contravin materialelor cauzei, or, potrivit sentinței fapta ar fi avut loc la 12.10.2014.

Raportând materialele dosarului la criticile recurentului, Colegiul penal lărgit conchide că erorile semnalate nu sunt subsecvente cauzei și sunt invocate neîntemeiat de titular, iar pentru a statua astfel s-a rezultat din raționamentele ce urmează.

Instanța de recurs ține să remarce că, la această etapă a procedurilor nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, or, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond. Deci, Colegiul penal lărgit nu va examina criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factive, ci va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea soluției de achitare adoptată în privința lui Usenco I.

Așadar, pentru a constitui temei de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține. În cauza deferită judecătii, o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs. Mai mult, raportând cele expuse supra la verificarea și aprecierea probelor efectuată de instanța de apel, Colegiul penal lărgit specifică că instanța de apel corect a ajuns la concluzia despre casarea sentinței și just a apreciat probele administrate în cauză.

Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurent, Colegiul penal lărgit subsidiar verificând materialele dosarului, specifică că judecând apelul declarat instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de casare a sentinței inclusiv din oficiu, în baza art. 409 Cod de procedură penală și pronunțarea unei hotărâri de achitare a lui Usenco I. învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 201¹ alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta nu este prevăzută de legea penală.

În acest context, instanța de recurs, menționează că din conținutul deciziei rezultă că, instanța de apel corect a conchis asupra casării sentinței de condamnare a lui Usenco I., motivându-și în acest sens concluzia.

Astfel, la judecarea cauzei instanța de apel corect a reținut că prima instanță la momentul pronunțării sentinței, adică la 25.07.2016, just a încadrat acțiunile inculpatului Usenco I. în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal, însă după modificările operate în Codul penal prin Legea nr. 196 din 28.07.2016, în vigoare din 16.09.2016, instanța de apel a aplicat în privința acestuia legea nouă, deși fapta a fost comisă la data de 19.10.2014.

Analizând incidența dispoziției art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, invocat de către recurent, precum că instanța de apel eronat a ajuns la concluzia că, prima instanță a stabilit în fapt că, inculpatul la 19.10.2014, ar fi comis infracțiunea imputată, iar potrivit sentinței fapta ar fi avut loc la 12.10.2014, instanța de recurs reiterează că, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20.10.2016, hotărârea primei instanțe a fost casată, în continuare, instanța de apel pronunțând o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, în *pct. 5.2. al deciziei*, a reținut că, săvârșirea infracțiunii a avut loc la 19.10.2014, adică la data incriminată lui Usenco I. prin rechizitoriu, prin urmare criticele recurentului cu privire la data comiterii infracțiunii reținută de către prima instanță nu sunt valabile.

Subsidiar, instanța de recurs consideră relevant de a face remarcă despre faptul că reieșind din analiza textuală a recursului ordinar declarat de către avocat, constată că acesta este unul pur formal, întrucât titularul face trimitere în cererea sa preponderent la chestiunea de apreciere a probelor, ceea ce nu constituie obiect de cercetare și verificare la etapa judecării cauzei penale în procedura de recurs, acesta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond.

Pentru toate considerentele ce preced, Colegiul penal conchide că temeiul invocat de către avocat și prevăzut la *pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală*, nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 - 419 Cod de procedură penală și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată, iar criticele din recursul declarat, sunt vădit neîntemeiate.

7.2. Referitor la recursul ordinar declarat de către acuzatorul de stat

Potrivit art. 435 alin. (1) *pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală*, judecând recursul instanța este în drept să admită recursul, cu casarea totală sau parțială a hotărârii atacate, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Conform prevederilor art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârilor atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror probe noi prezentate instanței de apel, sau cercetează suplimentar probele administrate în instanța de fond. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar și poate administra, la cererea părților, orice probe noi pe care le consideră necesare, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiuni de drept se referă cele ce țin de faptul: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual penal sau administrativ au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

Colegiul penal constată că aceste prevederi legale deși sunt obligatorii, nu au fost întocmai respectate la judecarea prezentei cauzei în ordine de apel.

După cum rezultă din materialele cauzei, prin sentința Judecătoreiei Botanica, mun. Chișinău din 25.07.2016, Usenco I. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal, pentru faptul că prin acțiunile sale intenționate *"(...) a comis violență în familie, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, manifestată fizic și psihic, care a provocat suferință fizică și psihică"*.

Contrar, instanța de apel a dispus casarea sentinței, pronunțând o hotărâre de achitare a lui Usenco I., din motiv că fapta comisă nu este prevăzută de legea penală, fiind reținut în acest sens că, *"(...) la momentul pronunțării sentinței, instanța corect a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal (redacția Legii nr. 167 din 09.07.2010) și anume: "acțiunea sau inacțiunea intenționată, manifestată fizic sau verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință fizică și psihică", însă după modificările operate în Codul penal (Legea nr. 196 din 28.07.2016, în vigoare din 16.09.2016), modificând dispoziția art. 201¹ alin. (1) Cod penal, acțiunile inculpatului - acțiunea sau inacțiunea intenționată, manifestată fizic sau verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință fizică și psihică prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal (în redacția Legii nr. 167 din 09.07.2010) au fost decriminalizate, a avut loc dezincriminarea."*

Totodată, instanța de apel a menționat că, "(...) faptele inculpatului nu pot fi recalificate, încadrate nici în componența contravenției prevăzute de art. 78 alin. (1) și nici în baza art. 78¹ Cod contravențional, deoarece prin Legea nr. 196 din 28.07.2016, în vigoare din 16.09.2016, au fost operate modificări și în dispoziția articolelor respective, astfel inculpatul nu poate fi tras nici la răspundere contravențională."

Colegiul penal lărgit consideră pripite concluziile instanței de apel, în partea imposibilității recalificării acțiunilor inculpatului Usenco I., de la art. 201¹ alin. (1) Cod penal, la prevederile art. 78¹ Cod contravențional (în redacția Legii nr. 196 din 28.07.2016).

În acest sens, Colegiul penal consideră că instanța de apel a omis de a da o apreciere corespunzătoare posibilității încadrării juridice a acțiunilor inculpatului în baza art. 78¹ Cod contravențional, în lumina faptului că acțiunile comise de ultimul nu au fost dezincriminate în mod integral prin Legea nr. 196 din 28.07.2016, în vigoare din 16.09.2016.

În acest context, Colegiul penal atestă că acțiunile lui Usenco I. urmau a fi apreciate de către instanța de apel ca fiind apte de a se *subscrie* componenței contravenționale prevăzute la art. 78¹ Cod contravențional, din conținutul căreia reiese, după cum anterior s-a menționat că fapta cauzată de către inculpat nu a fost dezincriminată.

Astfel, Colegiul penal apreciază că, omisiunea instanței de apel de a aprecia posibilitatea tragerii la răspundere contravențională a inculpatului a fost lăsată fără apreciere, în raport cu formularea actuală a art. 78¹ Cod contravențional, motiv din care decizia atacată nu poate fi menținută.

Prin urmare, temeiul prevăzut de art. 427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală - *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apeluri sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*, invocate de recurent, persistă în cauză.

În atare situație, recursul procurorului urmează a fi admis.

Colegiul penal lărgit consideră că erorile comise nu pot fi reparate de către instanța de recurs în prezenta procedură, deoarece aceasta nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza și a se pronunța asupra legalității sentinței, substituind instanța care a judecat apelurile cu încălcarea prevederilor procesuale penale la pronunțarea hotărârii judecătorești, decizia instanței de apel în cauza dată urmează a fi casată, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel.

Rejudecând cauza, instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, să i-a în considerație cele expuse în prezenta decizie, să înlăture încălcările de lege menționate, să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în recurs, să facă o încadrare corectă acțiunilor inculpatului ținând cont de cele menționate în *pct. 7.2. alin. 11 al prezentei decizii* și să adopte o

hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 414, 419 Cod de procedură penală.

8. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 1), 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Respinge ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de către avocatul Pacișina Lilia în numele inculpatului Usenco Ilie.

Admite recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 octombrie 2016, în cauza penală în privința lui *Usenco Ilie* și dispune rejudecarea cauzei în ordine de apel în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac.

Decizia motivată pronunțată integral la 04 mai 2017.

Președinte
Judecătorii

Petru Ursache
Constantin Alerguș
Vladimir Timofti
Nadejda Toma
Petru Moraru